

[Johs. Clausen.]

den mindre bemidlede Del af Befolkningen.“

Og yderligere siges der:

„Saafremt saadan Afgift paalægges, skal der gives den mindre bemidlede Del af Befolkningen Adgang til at købe Margarine til nedsat Pris.“

Man kan altsaa ikke argumentere paa det Grundlag, at den mindre bemidlede Del af Befolkningen her kommer ud for en Fordyrelse. Det Krav, der stilles i Ændringsforslag Nr. 1 i Folketingsudvalgets Betænkning, gaar ud paa, at den Del af Befolkningen, som har godt Raad, bør betale en rimelig Pris for det Smør, der nu sælges til en Underpris her i Landet. Det er et Krav, som, naar alt kommer til alt, ogsaa den mindre Jordbruger, som der tales saa meget om i denne Forbindelse, ikke kan være uden Interesse for. Jeg kan heller ikke fatte den Betragtning, der gaar ud paa, at den mindre Jordbruger ikke skulde være interesseret i de Afgiftsbeløb, som kommer ind. Man kan selvfølgelig komme med det Argument, at han spiser Margarine, men det er dog givet, at Mælkeproduktionen er forholdsvis større, jo mindre Bruget er. Ser man paa de gennemsnitlige Tal, ligger Mælkeproduktionen i Husmandsbruget paa 3 200 kg pr. ha, i Gaardmandsbruget paa 2 400 kg pr. ha og for de større Gaardes Vedkommende paa 1 700 kg pr. ha. Afgiften betyder jo en Fordyrelse af den Vare, der sælges, og paa det Grundlag kan man derfor ikke argumentere med, at den ikke er til Gavn for den mindre Jordbruger.

Den Betragtning kommer jo stadig til Orde, at man ikke maa fordyre Livsfor nødenhederne; Landbruget skal producere og sælge Varerne til de Priser, det kan opnaa. Landbruget skal producere efter Pristallene fra 1909—14 eller efter det fra 1914, altsaa Pristallet 100, og man er altid betænkelig her i Landet, naar Landbrugets Fødevarerpriser naar op over Pristallet 100. Men man er aldrig betænkelig, naar Landbruget skal købe sine Industrivarer efter et Pristal paa 162, og heller aldrig betænkelig, naar Landbruget skal svare sine Skatter efter et Pristal paa 173; det kan saa udmærket lade sig gøre, det er der ingen, der føler Kvalme over, det gaar brillant. Men saa snart man taler om Landbrugets Produkter, som bevislig afsættes til Underskudspris, i dette Tilfælde Smørret, saa maa man ikke komme over Pristallet 100; der skal man blive staaende.

Den Betragtning kan man nu ikke holde fast ved i det lange Løb, og den er ikke

rigtig over for det store Erhverv, som i Øjeblikket er ude for økonomiske Vanskeligheder, og det erkender man jo fra alle Sider, at Landbruget er, naar man gaar med til en Kriselovgivning til Fordel for dette Erhverv.

Den højtærede Landbrugsminister talte om valutamæssige Foranstaltninger og mente, at jeg skulde være varsom i saa Henseende, idet det kunde være en tvivlsom Foranstaltning for Landbruget at komme ind paa noget saadant. Man skulde passe paa ikke at forgribe sig med Hensyn til denne Ordning. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, men vil dog gerne sige til den højtærede Landbrugsminister, at da vi i sin Tid fik Kronesenkningen til 22,50, var det Genstand for adskillig Overvejelse, om man nu skulde regne med en Sterlingkurs paa nøjagtig 22,50. Der blev i den Henseende indhentet en Erklæring fra Nationalbanken, som gik ud paa, at man vilde holde en Sterlingkurs af omkring 22,50. Nu ved den højtærede Landbrugsminister saa udmærket, at dette „omkring 22,50“ har været 22,40 i det sidste Aar. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister: Var det nu ikke paa Tide, at man, naar Kursen skal ligge „omkring 22,50“, gik op til 22,60 en Overgang? Saa vilde det nemlig virkelig være en Foranstaltning, der var noget værd, ogsaa for Landbruget. Det vilde kort og godt betyde en Stigning i Priserne paa mellem 4 og 5 pCt., og efter de Beregninger, jeg opstillede før, vilde det paa det frie Marked betyde en Fordel paa godt 30 Øre pr. kg, det vil sige en forøget Indtægt paa en Kø med god Ydelse paa ca. et halvt Hundrede Kroner aarligt. Naar Talen er om valutamæssige Foranstaltninger, vil jeg altsaa gerne henstille til den højtærede Landbrugsminister, om han ikke vil arbejde for, at Landbruget kan opnaa den valutamæssige Fordel, som retmæssigt tilkommer det, og som er stillet i Udsigt ved den Erklæring, Nationalbanken udstedte.

Det ærede 12te tingvalgte Medlem (Jensen-Aale) udtalte, at man ikke alene skulde tænke paa Producenterne, man skulde ogsaa tænke paa Forbrugerne, og deri er jeg enig med det ærede Medlem. Han mente endvidere, at der nu skulde sættes ind med Hensyn til Gælden, den var for stor, og det var Oppositionspartiernes Skyld, at den Sag ikke var bragt i Leje. Jeg skal ikke argumentere imod den Betragtning, at Gælden er stor i Landbruget — den er dog ikke forholdsvis større i Landbruget end i Byerne —, men den er altsaa ogsaa